

Sygn. akt II CSK 719/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko E. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt VII Ca 108/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek powódki o zasądzenie od pozwanego kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwanego skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została jednak wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów art. 245, 246, 247 k.p.c. i art. 176 Konstytucji ani też - poza głośnym stwierdzeniem - nie wyjaśnił, na czym polegają ewentualne wątpliwości w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów, wobec braku wskazania orzeczeń sądowych będących dowodem na istnienie wątpliwości czy rozbieżności interpretacyjnych w judykaturze.

Ponieważ skarżący twierdzi także, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna

pozwanego nie przedstawia na s. 4 w pkt 2 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle zaprezentowanego zwięzłego uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego wobec złożenia go w piśmie procesowym z dnia 9 października 2014 r. nazwanym „odpowieź na skargę kasacyjną”. Pismo to złożone zostało z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. dla odpowiedzi na skargę kasacyjną, ponieważ skargę kasacyjną doręczono powódce 25 września 2014 r. (k. 514), a pismo procesowe zostało złożone przez powódkę dopiero 10 października 2014 r. (k. 517), a więc nie stanowiło odpowiedzi na skargę kasacyjną.